

der er foreslaaet for ham, og efter de Udtalelser, der foreligge fra forskjellige Sider, tror jeg ialfald, at det maa erkjendes, at en saadan Afgift ikke med Rette kunde siges at være trykkende for de Paagjældende. Jeg henholder mig i saa Henseende til de Udtalelser, der ere fremkomne gennem den af mig før nævnte Forening, som dog nærmest i Kjøbenhavn maa betragtes som deres Organ. Men, som sagt, mener man, at man kan vise den Generositet mod de Søfarende i Kjøbenhavn at fritage dem for denne Afgift, og er Ministeren enig dertil, følger det af sig selv, at jeg ikke har nogen Interesse i at holde paa, at denne Afgift fremdeles erlægges af Søfolkene. Og naar denne Afgift falder bort for Søfolkene, er jeg temmelig overbevist om, at de Klager, der muligens kunne være fremkomne fra en eller anden Side over Vaterskontinstitutionen i Kjøbenhavn, ganske ville falde bort; thi jeg er overbevist om, at Søfolkene ville erkjende, hvad jeg ialfald ikke tror kan bestrides, at den Foranstaltning, der nu finder Sted, nemlig at de saa at sige nødsages til at oprette skriftlige Forhyringskontrakter, forinden de tiltræde Rejsen, i høi Grad er i begge Parter's Interesse og navnlig i de simple Søfolks Interesse. Et andet Spørgsmaal er det, hvorvidt der kan foretages Forandringen i det Enkelte, saaledes som det er foreslaaet af Mindretallet; derom finder jeg ikke Anledning til at udtale mig.

Efter disse mere almindelige Bemærkninger skal jeg kun tillade mig nogle Erindringer med Hensyn til et Par enkelte Punkter. Et æret Medlem (Hindenburg) har tilligemed mig stillet et Forslag til Udkastets § 3, der gaar ud paa, at der skal tilføies en Bestemmelse om, at hvor der opstaar Strid mellem Skibsføreren og Mandskabet, som skal afslares, skulde Vaterskonten tage det omstridte Beløb i Forvaring for at udbetale det til rette Bedkommende, naar det er afgjort, hvem Beløbet tilkommer. Dette Forslag tror jeg maa siges at være praktisk hensigtsmæssigt. Det sker ikke saa sjældent, at der opstaar Strid mellem en Skipper og hans Mandskab navnlig foranlediget ved, at Skipperen mener, at der skal ske et større Afdrag i det Gyreløb, der efter Forhyrings-

kontrakten i og for sig vilde tilkomme Sømanden, end denne tror er rigtigt. Naar nu begge Parter have Hastværk, navnlig Skipperen, idet han ligger for en ny Rejse, er det ikke muligt, at Sagen kan blive tilendebragt, forinden han reiser bort, uden at have klareret Søfolkene, og naar det da senere maatte vise sig, at Søfolkene have Ret, vil det være vanskeligt for dem at komme i Besiddelse af, hvad der tilkommer dem, naar, som sagt, Skipperen er seilet bort. Derfor er det naturligt, praktisk og hensigtsmæssigt, at Beløbet deponeres hos Vaterskonten, for at de igjennem ham kunne faa, hvad der tilkommer dem, naar Sagen er afgjort ved Dom. Efter § 4 i Lovudkastet maa det antages, at Skibsføreren ikke kan faa sit Mandskab afmonstret, førend han oplyser at have gjort Afregning med Mandskabet for Vaterskonten, og denne Afregning kan ikke siges at være fuldstændig tilendebragt, naar ikke Mandskabet kvitterer for, hvad der tilkommer det. Forslaget gaar derfor ud paa, at tilbørlig Afregning forsaavidt maa anses for at have fundet Sted, naar der ved Siden af Sømandens kvittering for, hvad han har faaet, tillige foreligger en Tilstaaelse fra Vaterskonten om, at han har taget det Beløb i Bevaring, hvorom der er Strid imellem Kapitainen og Mandskabet. Det andet Punkt, jeg vil sige et Par Ord om, er Lovforslagets § 6, som hele Udvalget, saavel Flertallet som Mindretallet, har foreslaaet skulde gaa ud. Jeg kan ikke i den Henseende være enig med det ærede Udvalg, heller ikke med Udvalgets Mindretal. § 6 handler om den Forpligtelse, der nu paahviler Vaterskonten til, som det hedder, at skaffe det for ham antagne Mandskab tilstede ombord i Skibet, til hvad Tid efter 24 Timers Forløb Skibsføreren begjærer det. Den ærede Ordfører mente, at denne Bestemmelse, der findes i den for Vaterskonten hidtil gjældende Instrux, var upraktisk eller i alt Fald ikke havde megen Betydning, men jeg tillader mig at formene, at dette ikke kan siges at være Tilfældet. Jeg tillader mig at formene, og jeg har noget Kjendskab til dette Forhold, og det er virkelig ikke saa sjældent, at der i Praxis bliver Spørgsmaal om denne Forpligtelse